

אגרות הרי"ף

פרשת ואתחנן (נחמו) ב"מ

ז' אגרות מרכינו הארמו"ד רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א ראב"ד מרוקו ובהם עצה לחיים, מעשי קדמונים, הדרכות ומנהגים, עצות מוסרים וניצוני אורים, אור מישרים, ממעין תורה טובעים, ליישר הלככות ולטהר המעשים + אגרת ששלח הארמו"ד השבוע, ודברי קודש שכתב רבינו מתוך אגרות "חזון יאשיהו" תש"ע + שבוע פרשת ואתחנן (נחמו), מנחם אב תשפ"א

אגרת א'

כוחו של ספר דברים

חמשי תורה, שאותו כתב משה רבנו בשלשים וטשה ימים האחרונים לחייו, ובו טמונים מוסר, ידאת שמים, הנהגה לדורות הבאים, סגלות רמות וכן לפתח את השערים בשמים.

משה רבנו ע"ה מסכם את כל אשר היה בעבר בספר דברים, והטעם לכך משום שהגאולה השלמה תהיה בכת שער החמשים, שעם ישראל צריך להגיע לשם.

משה רבנו הגיע למ"ט שערים ובסוף חייו השלים והגיע לחמשים שערים. ובספר דברים שנאמר בימים האחרונים לחייו, זרע משה רבנו בתוכו את כח החמשים שערים, ובו בספר דברים סוד של הגאולה וסוד של התקון של כל מצב שבו האדם נמצא.

כאשר נתבונן בכל אשר קרה לעם היהודי בשנים האחרונות בכל המובנים, כל מי שמבין יודע שהקב"ה מסמן סימנים ברורים לעולם. דע מה למעלה ממך, מתי שאתה רוצה לדעת מה למעלה בשמים, תרגיש ממך, תביט ותסתכל מה קורה אצלך ומסביבך. ומה שקורה בעולם, זה סימנים של ביאת המשיח ושנוי סדרי עולם.

על כל יראי השם להיות דבוקים יותר באמונה ובבטחון בהקב"ה. השטן וחילותיו נלחמים בקדשה בכל דרך אפשרית, וככל שנחזק את התורה והעבודה וגמילות חסדים ואהבת חנם אמתית ולא מדמה, ונראה כל אחד מעלת חברו ולא חסרונו, כך נאיר את העולם ונמתק את הדינים ונביא את העולם להיות מוכן יותר לביאת המשיח, שתהיה בצורה קלה, בלי יסורים וחולאים ואסונות.

מובא בספרים הקדושים שהגס הגדול שהיה לבני ישראל ביציאתם ממצרים (הגס הגדול יותר מעשר המכות ויותר מקריעת ים-סוף ויותר מהגן ובארה של מרים ועניי הכבוד) הוא הגס שכל עם ישראל כאיש אחד ובלב אחד עמדו במתן תורה ועשו תשובה בלב שלם, וקבלו באהבה את התורה

יום ששי ז' באב התשפ"א
ערב שבת קודש, פרשת דברים. ידוע שכל ימות השבוע שואבים את כוחם משבת קדש וקריאת הפרשה, והלמוד שלומדים בשבת קדש הוא התמצית של כל ימות השבוע. וככל שהאדם דבוק בתורה ויורד לעמק התורה, הנפש שלו משיגה השגות יותר גדולות והכח לפעל בעולם לשבוע הבא לקראתו הוא גדול יותר, שבת היא מקור כל הברכה. והנה עומדים בשבת שלפני תשעה באב, זמן של חרבן מתמשך בנפש של כל יהודי ירא השם. חרבן בית המקדש לא היה חרבן שחלף ועבר ונחמנו על חרבן הבית, אלא חרבן בית המקדש הוא ממשיך להיות עם ישראל ולהיות אתנו רגע רגע.

ומי שחושב שחרבן הבית היה לפני אלפי שנים והדבר התרחק מאתנו ונבנה עולם חדש וזה זכרון של העבר, טועה טעות קשה מאוד. זו טעות שבמשך הדורות ניסו הערב רב למחוק בעם ישראל, למרוד במלכות שמים ולבנות עם ישראל חדש, עם ערכים חדשים, עם תורה חדשה, עם הנהגות חדשות.

איך לשנות את הטבע שברא הקב"ה, אי אפשר. כן אפשר לחיות תקופה בזיוף ובחסר אמת, וזו הסכנה הגדולה שנוכחים לדור שגדל על עולם וערכים חדשים עם השפעות קשות שנועשות על ידי הס"מ ושיתפיו.

ומיום ליום ההדרדרות והרחוק מהמקור הולכים וגדלים, ועל כל מי שירא השם חייב לעמד בפרץ ולזכר ימות עולם ולהסתכל לאחור ולראות את כל מסלול ההיסטוריה שאין חדש תחת השמש, ומה שהיה זה שיהיה ורק השמות משתנים והדברים שהיו הם שיהיו עד ביאת משיח צדקנו.

השבת הבאה עלינו לטובה היא שבת שמתחילים פרשת דברים, שהוא הספר החמישי בחמשה

הקדושה בהר סיני. וזה הנס הגדול, כי אם לא היו בתשובה ובאהבה ויראה, לא היו זוכים להגיע לרגע הנשגב שהיה בעולם, שהקב"ה ירד להר סיני ואמר "אנכי ה' אלהיך".

והנה להגיע להשגה כזאת, היו צריכים יראי השם במשך מאתים ועשר שנים, לאורך כל השעבוד בארץ מצרים, להלחם על טהרת הקדש, על התמימות על האמונה הצרופה שירשו מאברהם אבינו שהיה יחיד בעולם, שמאמין כנגד כל העולם.

היו לאברהם תקופות ארכות בחייו כאדם הרדוף והשנוא בעולם. אברהם העברי, הוא מעבר אחד של הנהר וכל העולם מעבר שני. וכן יצחק אבינו בדרך הקדושה וכן יעקב אבינו.

ויראי השם שהיו בשעבוד בארץ מצרים נלחמו נגד דתן ואבירם, נגד אותם שמתו בימי מכת החשך שעשו הכל לטשטש את היחודיות של בני ישראל ולהתבולל, ולעשות אותנו ככל העמים. ויראי השם עמדו ונלחמו ושמרו על הגחלת עד הרגע הנשגב שהקב"ה האיר לעם ישראל הארת פנים במתן תורה.

כל שנה בימי בין המצרים, כל יהודי צריך לעצור ולחשוב מה היה לנו ומה נחרב לנו, ומדוע ולמה דוד המלך בנה את היסודות של בית המקדש ושלמה המלך השלים ובנה את הבית.

ומעשים רעים ושנאת חנם וירידה מהמסלול שהקב"ה סלל לעם הנבחר החריבה את הבית הראשון וכן את הבית השני, ומבית שני בכל כמה דורות עם ישראל בונה יציבות שגראת נוחה, אך כאשר מגדישים את הסאה בדברים שהביאו את חרבן הבית הראשון והשני, מביאים אותנו שוב לחרבן. וכך הכל חזר על עצמו גשרות ומאות פעמים בצורה פרטית וכן בצורה כללית.

הזמן הרגיש של השבון נפש מתחיל ב"ז בתמוז ומסתים ביום תשעה באב, שאז בשעת חצות נולד משיח השם (כל שנה ביום תשעה באב ניצוץ המשיח מתחזק) ומיד בסיום ט' באב נכנסים לימים נוראים, אלול, ראש השנה ויום הכפורים. וכל הכלים ביד האדם להגיע באפן פרטי ובאפן כללי להשיג השיגים רוחניים עצומים.

הימים ימים של מלחמה רוחנית קשה. המלחמה הזאת לא מנצחים אותה עם כלי מלחמה, מנצחים אותה רק בדרך אחת, להגביר ולהאיר את העולם באור גדול יותר של אהבת חנם ושל תורה ומצות. האור, דוחה הרבה מן החשך.

עם ישראל נמצא במצב של חסר ידיעה וחסר בהירות, והעתיד נראה בערפל גדול ודמדמי חשך כבדים ירדו ויורדים לעולם. והכח של יראי השם זה להיות גבורים עומדים בפרץ ולהחזיק בדרך אבותינו ורבותינו הקדושים.

ב"ה בקהלת קדש "שובה ישראל" עומדים אנשים במסירות נפש, אוזנים במעשי האבות שעמדו איתנים ומחזיקים את היסודות, שהם הכלים להלחם בחשך החזש שירד לארץ.

ספר דברים בכל שבת, הלמוד היומי, הזהר הקדוש, התורה, ההלכות, ההנהגות והמנהגים. ונלחמים בחשך רגע רגע, יום יום בכל העולם כלו. והקב"ה נוהג עמנו בחסד וברחמים מרבים מאוצר מתנת חנם, ובכל מקום אשר מזכירים את שמו, מברך ומושיע. וגם אם לא זוכים לראות את ההשגחה

ודרכי השם בהבנתנו, אחרי זמן רואים כמה רחמים וכמה חסד נהג אתנו הקב"ה גם בדברים שגראו קשים ומרים, "אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא".

עלינו לדעת שכל יהודי שהולך בדרך השם בונה את בית המקדש של מעלה, וח"ו אדם שמקלקל את דרכיו, מוריד חרבן וחשך לעולם.

בכל דור ודור עומדים עלינו לכולותינו, ובכל דור הכלים משתנים. פעם בחרב, פעם בגזרות קשות, "אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר" והקב"ה מצילנו מידם. על כל יהודי ירא השם לדעת, "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע" אין פשרות בעבודת השם, אין פשרות בהנהגה, אין רוח הזמן, "חדש אסור מן התורה" זה זמן של "מי לה אלי" לצאת ולהאיר את העולם באור האמתי באור התורה ויראת שמים ועבודת השם, להתרחק מן הכעור ומן הדומה לו, כל מקום שיש מחלקת, לשון הרע, "אנשי דמים ומרמה" לא להיות חלק מהם בלי רב ומחלקת, להסתגר בארבע אמות של הלכה. ואם ראתי רשע שהשעה משחקת לו, אל תתגרה בו, הגל יעבר ומה שישאר הוא רק דבר השם, משה אמת ותורתו אמת.

ומול עינינו נזכר בכל יום את דברי הקב"ה "זכרו תורת משה עבדי" לנצח את החשך על ידי אור ולקרר את הגאולה השלמה על ידי בניית הלבבות, להיות מוכנים להשראת השכינה באהבה ואחווה.

רבותינו למדו אותנו שיש זמנים שמתעברות באנשים נשמות של חוטאים מדורות קודמים, והם מובלים על ידי אותם נשמות להזיק ולהחריב כל חלקה טובה. אך מצד שני, גם נשמות של צדיקים וקדושים יורדות מהשמים ומתעברות באנשים, לאזן את העולם. ובגמים טרופים אלו כל אחד יכול להשיג השגות עצומות ולעבר בנפשו נשמות רמות, ולהשיג דברים נשגבים.

מעשיך יקרבוך ומעשיך ירחקוך ערב שבת קודש שבת חזון, כלנו צריכים לרתם את עצמנו ואת נפשנו עם קבלות חזקות והכנה נפשית, ולהבין את המצב האמתי שבו אנו נמצאים, הסתר פנים, ואין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים.

שבת היא מלועק מעמק הלב, עם ספר דברים ועם כל הקבלות ועבודת השם הזכה והברה שכל בני הקהלה קשורים ושוזורים רגע רגע בדרך הישר והאמת.

ובמוצאי שבת להכנס לתשעה באב, לאבל על החרבן שנחרב בית השם, שעל זה בוכים עד היום הזה. ובגמים אלו צריכים לבכות יותר, כי החרבן מרגש מלא עצמתו.

עלינו לדעת שכל המגפה שמתעפת בעולם וכל חסר היציבות בעולם, מסמלים לנו שיש שנויים בשמים שיוורדים בהדרגה לארץ, ועלינו להיות קשובים ומרכזים ומוכנים לקבל את מה שיוורד מהשמים, ולדעת לקבל את דרך השם ולנתב אותה למקום הנכון ולצורה הראויה.

ננצל בכל הפח את שבת חזון, להשיג בה את כל הסודות הטמונים בה וכן את תשעה באב, להוציא מיום קשה זה את כל ההבנות וההשגות של יום זה, ולהכין את עצמנו "הכון לקראת אלקיך ישראל" לימים הנוראים.

בע"ה "וקו" ה' יחליפו כח" וכאיש אחד בלב אחד נקבל על עצמנו עול מלכות שמים, ונדבק באור הגדול המאיר והמנחם מהתורה הקדושה ומהשתתפות של כל בני הקהלה הקדושה "שובה ישראל" שכלנו כאיש אחד בלב אחד מקבלים עלינו

הכל באהבה ובמסירות, ובוכים וצועקים מעמק לבנו רגע רגע, נעשה ונשמע.

באהבה רבה המצפה לישועה, יאשיהו יוסף.

אגרות קודש "חזון יאשיהו" תש"ע - דברים לשעה ולדורות מכתבי אדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א

אגרת ב'

כוח האמונה

י באב

לכל אהובנו וחביבנו:

כאשר נחרב לאדם, כל אשר לו, האבא הרחום והחנון דואג לו כבן והרבה שלוחים למקום למלא את משאלות לבו לטובה.

וזה אשר נאמר בתהלים ע"ט: "אל תזכר לנו עונת ראשנים מהרה יקדמונו רחמך כי דלונו מאוד" - פרוש: רבונו של עולם, אל תזכר לנו את ימי צעירותינו, אשר עמדנו ובקשנו בקשות שרועים להיות ככלם רוצים קרן שלנו, רוצים מה שמגיע לנו, כי אחרי שקבלנו את הקרן ונהלנו כמו כלם: מצאנו שלרעתנו היה כל זה. "מהרה יקדמו רחמיק" פרוש לנו, לקחו לנו אבדנו את כל אשר לנו, "כי דלונו מאוד" לא נשאר לנו מאומה ולכן מהר רבונו של עולם, תחזיר אותנו לתחלה, להנהיגה של בן הסמוך על שלחן אביו וזהו הנהיגה נסית.

וזה מה שמבקש משה רבנו "ואתחנן אל ה'" אדונת י - ה- ו- ה אתה החלות להראות את עבדך את גדלך ואת ידך החזקה. משה מבקש מהקב"ה, שינהיג אתו בהנהיגה של חסד הנהיגה נסית, אם בדרך טבע לא מגיע לו להכנס לארץ ישראל, מבקש שבדרך רחמים, כבן הסמוך על שלחן אביו, ירחם עליו ויזכהו להכנס לארץ ישראל.

האדם בתחלת חייו רוצה בטחון לעצמו הנהיגה טבעית, אך כאשר עוברים הימים ומה שהשכל לא עושה הזמן עושה הוא מבין את מהות החיים ומבין את הצער מלהיות רחוק משלחן אביו, הוא אבינו שבשמים, מבקש הוא לחזר כקדם וכבתחלה

ולכן, בימים טרופים וקשים אלו, העוברים על העולם, נשמח בשמחה הגדולה, שקרובים אנו לשלחן אבינו.

ורבים מקרובנו ואהובנו אומרים לנו, יום יום, עם כל הקשי והצער אשר חוים, הם רואים השגחה פרטית, שמגיעים עד שערי מות בענייני פרוסה ובכל ענין, אך ברגע שצועקים אל ה' בצער להם ומגיעים לפי התהום "ממצוקותיהם יושיעם" והקב"ה, ממלא משאלות ליבם ולא נותן לפל למצולות ולתהום.

וכך לאחר החרבון, נחרב הבית, נפלה עטרת ראשנו, עם כל הצער והכאב, אך הקב"ה נוהג עמנו בחסד וברחמים, נצח ישראל לא יכזב

נתחזק באמונה בה' ומי שענה לאבותינו הוא יעננו. ונאמין באמונה שלמה בביאת משיח צדקנו, אשר יבוא ויגאלנו. ואף הפחדים והצרות, אשר פוחדים ודואגים לא יהיו כמובא בפסיקתא ל"ז:

שנה שמלך המשיח נגלה בה, כל מלכי אומות העולם, מתגרים זה בזה, מלך פרס מתגרה במלך ערבי והולך מלך

הברכה והשלום והחסד והרחמים ישרה על כלנו אחרי שעברנו את 21 הימים - מ"ז בתמוז, ימי האבל והצער על חרבן בית מקדשנו - נכנסים אנו לימי הנחמה "נחמו נחמו עמי יאמר נא ה' צבאות", "שאלו שלום ירושלים ישאלו אהביר", "יברך ה' מציון וראה בטוב ירושלים".

אלו ימים, אשר נכנסים ימי נחמה ושמחה. לא היו ימים טובים לישראל, כ-טו באב והנחמה והישועה קרובים לבא ובכדי שנגבין את עמק ימים אלו, נבארם על פי משל המובא בקדמונים: בן של עשיר גדול, אשר היה סמוך על שלחן אביו, אוכל ומתפרנס ואביו היה ממלא את כל משאלותיו ואת כל צרכיו.

באחד הימים בא הבן לאביו ושאל ודרש ובקש: אבא רוצה אנכי לעשות גם לביתי. נתן לו האבא קרן של כסף ואמר לו קח ולך תעשה גם לביתך פרוצונך. הבן, לקח את הקרן והלך לעשות לביתו. כשבא לבקש את מחיתו ופרנסתו היומית, אמר לו אביו כבר נתתי לך את שלך ותתפרנס ממה שנתתי לך ובזה תמלא את כל משאלותיך.

אמר הבן לאביו הרוח מן הקרן אינו מכסה את פרנסתי. אמר לו אביו: זה שלך, זה פרנסתך, גדול אתה ותדאג למשפחתך. הצטער הבן מאוד על עצמאותו החדשה, אשר גורעת ממנו את השפע ואת הבטחון, אשר היה לו בבית אביו, אך זוהי גזרת אביו ובעל המאה הוא בעל הדעה, קבל בלב כבד והמשיך את פרנסתו במלחמה להשלים את צרכיו. עברו ימים ובאחד הבקרים כאשר היה הולך לחנותו, באו שכניו ומפריו צועקים ואומרים לו: פרוצו את חנותך ושידדו ובזזו את כל סחורתך ולא נשאר בחנותך מאומה. עמדו חבריו ברחמים, מסתכלים איך מקבל את הדברים ומצאוהו שמח וטוב לבב ולא כפי שחשבו שיעטער על אשר קרה לו. שאלוהו חבריו: מדוע שמח אתה? ענה ואמר להם: כל עוד היה לי את כספי אשר נתן לי אבי, לא יכלתי עוד להיות שוב סמוך על שלחנו. כעת, כשלא נשאר לי מאומה ולקחו לי את כל אשר יש לי, חוזר אני אל שלחן אבי ואיני צריך לדאג לפרנסתי ולרוחתי יום יום.

כך ידע האדם, ישנן שתי הנהגות בעולם הנהגת טבעית והנהגה נסית, כאשר האדם מתנהל על פי הטבע, צריך לדאג לחייו ולחיי משפחתו כמנהג העולם, אך כאשר מסים הוא את דרך הטבע, נכנס הוא להיות סמוך על שלחן אביו, ומי הוא אבינו שבשמים הקב"ה

שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים בלבד הוא כפר, אלא בתורה ובמשה רבנו.

ונחזק את אמונתנו בביאת משיח צדקנו ואף על פי שיתמהמה אחכה לו בכל יום שיבוא. וכל הנסיונות וכל הקשיים, אשר עוברים, הם כפרת עוונות, זכור הנפש, תקון העולם וסלם לעלות מעלה מעלה, להיות ראויים וכלי קבול לגאולה השלמה

ולכן, כל אשר קורה אתנו, מחרבן הבית ועד הנה, לתקן עולם במלכות ש-די ולהיות קרובים לשלחנו של מקום.

נחזק את אמונתנו בבוראנו.

"ויהיה נעם ה' אליקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידנו כוננהו"

אגרת ג'

עשה לך חבר

אין מעשה טוב, אשר עושה האדם, שלא עומד אתו או יעמד אתו בעתיד, וכל מעשיך בספר נכתבים. וגם כשרואה האדם, שעשה טוב ואינו רואה תועלת ואפלו ח"ו נראה לו שההפך קרה לו ונזק נהיה לו, לא יפל ברוחו, ימתין ויחכה כי אין דבר שאין לו שעה.

אך ישים מול עיניו, בכל עת ובכל זמן, שהפזיזות והנמהרות, החרבן הגדול ביותר בחיי האדם כל דבר אשר עושה האדם בפזיזות, הרס וחרבן יהיה אחריתו. וכמשל, כל הדידים, אשר דרו בביתו של הפעסן עזבו מהר וזה, שהמתין כמה ימים, לארז את חפציו, בזמן הזה כעסו וקצפו של בעל הפעס עבר וירד לו.

וכך מובא בספרים הקדושים על איש פשוט שנשא אשה ואחרי כמה חדשים לאחר החתונה ראו שפרנסתם קשה מנשא, החליטו שהבעל יקח את מקל הנדודים וילך לנדוד, מעיר לעיר וממדינה למדינה, להביא את פרנסת המשפחה. וידעו שמסע זה יכול לקחת שנים מרבות. בצר להם, החליטו, שאין עצה ואין תבונה אלה לקום ולעשות זאת. נפרדו בכאב, הבעל הלך לדרכו.

בדרך לא דרך, האשה חזקה את בעלה שתשמר את כל אשר צריך לשמור. שנים עברו ואחרי כעשרים שנה, חזר עם רכוש מרבה למשפחתו, אחרי שלא היה שום קשר עם בני משפחתו. לפני שנכנס בהתרגשות לביתו, שמע את אשתו מדברת עם איש זר. כעס כעס גדול וחמתו בצרה בו, הוציא את חרבו ורצה להכנס להכות את שניהם למיתה בחרבו.

רגע לפני שעשה זאת, נזכר בצואת אביו לפני מותו לעולם אל תקח החלטה, עד אשר תישן לילה עם המחשבה על מעשיך, האם טובים או לא? החזיר את חרבו לנרתיקו ואמר אמתין עד מחר בבקר ואז אנקם את נקמתי - ישב ועצר ובלם את כעסו ומאחורי החלון שומע אותם מדברים ובתוך הדבור שומע את אשתו אומרת לאדם הזה, כמה צער יש בלבי על אביך, אלו ידע, לפני שייצא לנדוד בשביל פרנסתנו, לבטחון לחיינו לעת זקנה, שהרה אני ודאי היה בא מהר ומחתן אותך ושמה בך שמחה גדולה. כששמע אותו אדם, את המילים הללו כחרב נדקרה בלבו, אם בכעסו

ערבי לאדם לטל עצה מהם וחוזר מלך פרס ומחריב את כל העולם וכל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים ואומרים להיכן נבא ונלך? ואומר להם לישראל: בני אל תתראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי, אלא בשבילכם מפני מה אתם מתראים אל תיראו! הגיע זמן גאלתכם ולא כגאלה ראשונה, אלא כאחרונה. כי גאלה ראשונה היה לכם צער ושעבוד מלכויות אחריה, אבל גאלה אחרונה אין לכם צער ושעבוד מלכויות אחריה.

והרמב"ם בהלכות מלכים פרק י"א אומר: מלך המשיח עתיד לעמד ולהחזיר מלכות דוד לישנה, לממשלה הראשונה ובונה המקדש ומקבץ גחתי ישראל וחוזרים כל המשפטים בימיו, כשהיו מקדם מקריבים קרבנות ועושים שמטין ויובלות ככל מצותה האמורות בתורה "וכל מי שאינו מאמין בו או מי

יא באב

צריך האדם לדעת כי החיים עם בני המשפחה, עם החברים ובכל ענין, הם, להבדיל, כמו בנק. כשעושה האדם טוב, הינו כמפקיד כסף וכשפוגע ועושה רע הוא כמושך. אם ההפקדות והמשיכות, אינן תואמות, לבסוף מפסיד האדם והמקום שהוא נסגר בפניו ואם ימשיך וינהג כך, בעוד כמה מקומות בעוד כמה פעמים, הרבה מן העולם יהיו חסומים לפניו.

לכן, ישתדל האדם, בכל כוחו להיות ביתרון בכל עת עם אנשי ביתו, עם ידידיו, עם אוהביו עם שתפיו. ישתדל להיות ביתרה גדולה כל הימים. ולפעמים יזכר האדם, שיכול במשיכה אחת ובמעשה אחד, למשוך ולקלקל ולהרס כל אשר בנה במשך שנים רבות.

כך גם עם הקב"ה, כמה שמרחיב ומגדיל האדם את חסדו, מעשה המצוות אשר עושה, את הטוב אשר גומל, היתרון שלו, גדול והזכות שלו מרבה

מובא מעשה בספרים הקדמונים, על איש עשיר אשר בתים רבים היו לו, אך כעסו גדול היה ולא היה שום אדם אשר היה מחזיק מעמד בנכסיו יותר מימים מספר, היה רב וצועק, פוגע ומעליב ומשליך את האנשים מביתו.

אחרי שנים רבות ששום אדם לא החזיק מעמד. בא לגור עשיר אחד באחד מנכסיו והארץ שם ימים רבים. אחרי שנים רבות, באו ושאלו את אותו עשיר איך אפשר במקום שכלם נכשלו אתה הצלחת וימים רבים גרת בביתו?

ענה ואמר להם: גם אלי היה בא, כועס, צועק מבזה, אך לי יש דברים רבים בביתי ועד שהייתי מתחיל לאסוף אותם ולסדר אותם לצאת מביתו, היה מתחרט, חוזר בו ומבקש להסתדר עמי. כל האנשים, אשר קדמו לי, לא היה להם רכוש מרבה בבית. ולכן מיד כשכעס היה מגרש אותם והיו הולכים, ולכן כך יכלתי להארץ ימים רבים.

כך ידע האדם, ככל שרכושו הרוחני ורכשו הנפשי עם קרוביו, אוהביו וידידו מתרבה, כך יש לו ארך חיים ארך יותר בכל ענין. לכן, מצוה הבאה לידך אל תחמצנה - "טוב שם משמן טוב"

היה נכנס ועושה את אשר רצה לעשות, היה הורג את בנו חמודו ואת אשתו אשר מסרה נפש על בנה בצער ובעגונו הנפש ובעגיונות מרבה.

לכן יזהר וישמר האדם, לעצור ולמנע את עצמו מדחפים וכעסים ויעצור קמעה. ואז ודאי הרבה מהטעויות ומהשגיגות, אשר מצטער עליהם בחיים, לא יצטרך להגיע, להתעצב, ולהצטער

נכנסים אנו ומתקרבים לימי הרחמים והסליחות זה הזמן להרבות במעשים טובים וללמד לעצור ולחסם את עצמו בשעות שהדחפים והיצרים שולטים עליו וישתדל להחליט את החלטותיו, משכל בריא ולא מדחפים כעסים ויצרים ודברים אשר אינם בריאים.

הקב"ה יזכנו ללכת בדרכו לקיים מצוותיו ולעבדו בלבב שלם ובאמת

ארת ר'

תקט"ו תפלות

"טובל ושרץ בידו", אלא מכח תפלות אברהם אבינו על רשעי סדום. רשעים בכל דור ודור, כשמתפללים מעוררים את תפלת אברהם על הרשעים ואף עליהם מתעורר רחמים בשמים

ואולי אפשר לפרש ולומר, הגמרא בברכות דף לד' עמ' ב', אמרו עליו על ר' חנינא בן דוסא שהיה מתפלל על החולים והיה אומר זה יחיה וזה ימות. אמרו לו: מנין אתה יודע? אמר לו אם שגורה תפלתו בפי, יודע אני שהוא מקבל ואם לא יודע אני שהוא מטרף.

ועל פי דברינו, אפשר לפרש ולומר כאשר אדם חולה ומדת הדין שולטת עליו, קשה למתק עליו את הדין, משום שהמלאכים הרעים והמזיקים, שולטים חזק בענינו. וכך, כאשר אדם נמצא בצרה ובעייה בפרנסה ובכל דבר קשה אחר, קשה שיפתור את עצמו על ידי תפלתו מן הבעיה, משום שנגמץ תחת הערפל והעלטה של המזיקים ולכן צריך הוא, או תפלת אחרים. או תפלה, אשר הוא התפלל בימי קדם ולא נענתה, אלא נשארה בשמים שרירה ברידה וקיימת ולכן אמרו חז"ל בגמרא במסכת שבת לב': "לעולם יבקש אדם רחמים שלא יחלה שאם יחלה אומרים לו הבא זכות ויפתר"

ועל פי זה יובן דברי חנינא בן דוסא, אם תפלה שגורה בפי שגור מלשון רגיל כבר נמצא יודע אני שיפתור משום שתפלת הצדיק לעורר רחמים ולעורר את התפלות הקיימות בשמים. ואם לא, אין תפלות קודמות נהיה יותר קשה להושע מן הצרה או הבעיה אשר נמצא בה האדם.

ויובן על פי זה את 515 תפלות של משה רבינו אמרו חז"ל בגמרא במסכת בבא בתרא, כל אשר יש לו חולה בביתו ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים והנה ידוע ש"משה שפיר קאמר" פרוש: שבכל תלמיד חכם יש חלק ממשה רבינו וזה "זכרו תורת משה עבדי" תזכרו לכבוד ולהתנהג בהגינות עם תלמידי חכמים, אשר תורת עבדי משה, נמצאת בהם ואף חלק מכוחו של משה בהם

ולכן יובן כל אשר יש חולה בתוך ביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים. החכם מעורר את כוחם של 515 תפלות של ואתחנן אשר נמצאות בשמים מתפלותיו של משה שלא נענו ונשארו לדורי דורות, בכל דור, בכל עת ובכל זמן לקח בשעת צרה מאותן תפלות.

ונקשה מדוע קוראים לתפלה תפלה: הרי מובא במדרש רבא פרשת ואתחנן 10 שמות יש לתפלה "שועה", "צעקה", "נאקה" וכך אולי אפשר לפרש ולומר "תפלה" במספר 515

יב באב

השבוע אנו נמצאים ב"פרשת ואתחנן", משה רבינו מתפלל להקב"ה כמנין ואתחנן 515 תפלות לזכות להכנס לארץ הקדש. אך תפלותיו אינן נענות והקב"ה מצוה אותו "רב לך אל תוסף לדבר אלי בדבר הזה"

שנים רבות היתה בדעתנו המחשבה: משה רבינו התפלל היכן התפלות? הרי תפלה זה לא דבר ריק, תפלה זה מציאות של דבר קים וכל תפלה, יש לה משמעות מרבה ובודאי תפלתו של משה, יש לה משמעות חזקה וגדולה ביותר. היכן התפלות האלה?

515 תפלות שמשה היכן נמצאות הן?

התורה הקדושה אשר הוריד לנו משה, נצחית, כל מעשיו של משה נצחיים היכן ה-515 תפלות של משה? וודאי כוחן חזק והן נצחיות היכן הם? והלא כאשר מרים אחות משה, חלתה, משה רבינו התפלל עליה" א-ל נא רפא נא לה" ונתרפאה מיד, וכאן היכן התפלות האלו?

אלא, אפשר לפרש ולומר כל תפלה שאדם מתפלל, גם אם רואה שאינו נענה, יתפלל בכח גדול, משום שגם אם התפלה היום לא עומדת אתו והבעיה נראית לו, שלא נפתרת פה, כח התפלה עדין קים ועומד בשמים. ובאחד הימים, או באחד הזמנים, אותה תפלה אשר התפלל, תפתר בעיה אחרת אשר נמצא בה.

זה אשר נאמר במשנה: "יגעת ומצאת תאמין" יגעת במקום אחד בתפלה, לא חייב שתפתר פה הבעיה אשר עליה התפללת. במקום אחר אשר בו תהיה בצרה על אף שלא התפללת תמצא את ה"שועה", בזכות הגיעה של התפלה במקום אחר. ולכן קנה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקנה אל ה'" -

אין תפלה של האדם, שעולה ריקם כל התפלות נאספות ונשמרות ועומדות לו בעתים ובזמנים קשים לו ולבני ביתו, לכן כאשר אברהם אבינו שמע שסדום עומדת להחרב, עמד והתפלל.

וצריך לשאול מה יצא מהתפלה הזו? למה אברהם אבינו עמד ואבד את זמנו בתפלה על רשעים, אשר ודאי אחריתם עדי אובד? אלא, אמרו חז"ל בגמרא בברכות ו': "כל הקובע מקום לתפלתו אלקי אברהם בעזרו".

אברהם קבע את התפלה לסדום לדורי דורות על עם ישראל. שאף הרשע בעם ישראל, כאשר צריך ישועה איך יתפלל על עצמו הרי רשע הוא איך ישמע אותו הקב"ה?

שְׁבַכַל תְּפִלָּה עוֹבְרִים דֶּרֶךְ 515 תְּפִלוֹת שֶׁל מֹשֶׁה לְעוֹרֵר אֶת כּוֹחַם שִׁיעֲמָדוֹ עִמָּנוּ וְיִשְׁפִיעוּ שִׁפְעַר רַב לְכָל הָעוֹלָמוֹת וּבְכָל הָעֲנִינִים וְהַדְּבָרִים.

לְכֵן יָדַע הָאָדָם כְּשֶׁמִּתְפַּלֵּל מִשְׁפִּיעַ שִׁפְעַר טוֹב עַל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, כְּשֶׁקּוֹרָא תְהִלִּים, כְּאִשֶׁר מִבְּקֵשׁ עַל פְּרֻנְסָה, עַל בְּרִיאוֹת וְטוֹב, מִמְּלֵא אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּטוֹב, אִף אִם לֹא נִהְיָה מִזֶּה מִיד עֲשֵׂה טוֹב לְעוֹלָם כֻּלּוֹ וְיִבּוֹא טוֹב וְיִקְבַּל טוֹב מִטוֹב לְטוֹב.

נִקְפִיד בְּתְפִלוֹת, בְּכָל רִגְעַ פְּנוּי, יִשְׁתַּדֵּל הָאָדָם לְשַׁבַּח וְלְהַלֵּל אֶת הַקִּבְ"ה וּלְבַקֵּשׁ טוֹב בְּשִׁבִיל כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ

וְאִפְשֶׁר לְהוֹסִיף לְבָאֵר וְלֹמַר "תְּפִלָּה לְעִנִי כִי יַעֲטֹף וּלְפָנַי

ה' יִשְׁפָךְ שִׁיחוֹ ה' שְׁמַע תְּפִלָּתִי וְשׁוּעָתִי אֲלֶיךָ תְּבוֹא" אִפְשֶׁר לְבָאֵר וְלֹמַר: הָעִנִי מִתְפַּלֵּל לָהּ עַל צַעֲרוֹ וְעַל עֲוֹנֹתָיו, הַתְּפִלָּה הַזֹּאת עוֹלָה לְשָׁמַיִם וְגוֹרֶמֶת טוֹב לְעוֹלָם וְאִז כָּל אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל תְּפִלָּתוֹ יוֹתֵר מִקְבַּלֵת זֶה "ה' שְׁמַע תְּפִלָּתִי" בְּכוֹחָהּ שֶׁל תְּפִלָּתוֹ שֶׁל הָעִנִי. "וְשׁוּעָתִי אֲלֶיךָ תְּבוֹא" "אֵל תִּסְתַּר פְּנֵיךָ מִמֶּנִּי בְיוֹם צָר לִי", בְיוֹם שֶׁל הַצַּעַר, תִּשְׁפִיעַ עָלַי מֵאוֹתָם תְּפִלוֹת הַשְּׁמוּרוֹת וְהַחֲבוּיוֹת לְזִמְנִים קָשִׁים, אִשֶׁר עָרְפְּלֵי מִדַּת הַדִּין, מֵאִפְּיִלִים אֶת הָעוֹלָם, לְכֵן "אֵל תִּסְתַּר פְּנֵיךָ מִמֶּנִּי.

לְכֵן, יִקְפִיד הָאָדָם, בְּכָל כּוֹחוֹ, לְמַלֵּא אֶת חַיָּיו בְּתְפִלָּה וּבְבִקְשָׁה לְפָנַי הַקִּבְ"ה וְכֹחַ הַתְּפִלָּה תַעֲמֵד לוֹ, לְזַרְעוֹ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל עֲרִבִים זֶה לָזֶה

אֵתְּ ה'

כּוֹחָהּ שֶׁל מִצְוַת צִיצִית

לְחֻמָּה וְרֵאיוֹנוֹ בְּמוֹכַח הַפְּסוּק "מִצְוֵיֶיךָ יִשְׁוֹעוּת" לְכֵן נִקְפִיד עַל מִצְוֹת, וְנִקְפִיד עַל מִצְוֹת טְלוֹת קָטָן וְכֵן נִקְרַב יְהוּדִים וְלִזְכוּתָם בְּמִצְוָה רַמָּה זוֹ שֶׁל טְלוֹת קָטָן.

וְיִדְוַע דְּבָרֵי הַנֶּעֱמַר אֲלֵימֶלֶךְ פְּרֻשֵׁת נַח: בְּכָל דּוֹר וְדוֹר יֵשׁ שֶׁרֶשׁ לְתַקֵּן מִצְוָה מִיְחֻדָּת מְכַל הַמִּצְוֹת לְמַשֵּׁל בְּדוֹר הַזֶּה יֵשׁ צָרָה לְתַקֵּן מִצְוֹת צִיצִית יוֹתֵר מִשְׂאֵר הַמִּצְוֹת.

חֲשַׁבְנוּ בְּדַעְתֵּנוּ לְהַקְשׁוֹת קָשִׁיּוֹ, כְּאִשֶׁר תִּמְרַ בְּקִשָּׁה עֲרִבוֹן מִיְהוּדָה בְּקִשָּׁה אֶת הַתְּפִלָּים שֶׁהֵם הַצִּיצִית וְחֲשַׁבְנוּ לְהַקְשׁוֹת מִדְּוַע בְּקִשָּׁה דְּוָקָא אֶת הַצִּיצִית כְּעֲרִבוֹן? מִדְּוַע לֹא בְּקִשָּׁה דְּבַר אַחֵר?

אֵלֹא חֲשַׁבְנוּ לְפָרֵשׁ וְלֹמַר הַגְּמָרָא בְּמַסְכַּת מְנַחוֹת מִדְּ מַסְפֶּרֶת מַעֲשֵׂה בְּאָדָם אֶחָד שֶׁהָיָה זֶהִיר בְּמִצְוֹת צִיצִית, שְׁמַע שִׁישׁ אִישָׁה לֹא טוֹבָה בְּמִקּוֹם רְחוֹק שְׁנוּטְלַת שֹׁכֵר אַרְבַּע מֵאוֹת זְהוּבִים וְקִבְעָה לוֹ זְמַן שֶׁהִגִּיעַ זְמָנוֹ, הֵלֵךְ וַיֵּשֶׁב עַל פֶּתַח בֵּיתָה נִכְנְסָה שִׁפְחָתָה וְאָמְרָה לָהּ אוֹתוֹ אָדָם שֶׁשֹּׁגֵר לָךְ אַרְבַּע מֵאוֹת זְהוּבִים בֹּא וְיֹשֶׁב עַל הַפֶּתַח אָמְרָה לָהּ יִכְנַס, נִכְנַס הַצִּיעָה לוֹ שֶׁבְעָה מֵטוֹת שֵׁשׁ שֶׁל כֶּסֶף וְאַחַת שֶׁל זָהָב וּבֵין כָּל אֶחָד וְאַחַד סֵלֶם שֶׁל כֶּסֶף וְעִלְיוֹנָה שֶׁל זָהָב, וְעִלְתָּהּ וְאִף הוּא עָלָה וְכוּ', רִגַע לְפָנַי הָעֲבֵרָה גִּשְׁמֻטוֹ אַרְבַּע צִיצִיּוֹתָיו וְטִפְחוּ עַל כָּל פְּנָיו גִּשְׁמֻט וַיֵּשֶׁב עַל גְּבִי הַקְּרָקַע וְאִף הִיא גִּשְׁמֻטָה עַל הַקְּרָקַע, עֲמָדָה וְנִשְׁבְּעָה שֶׁאֵינָה מְנַחָה אוֹתוֹ לְצַאת מִבֵּיתָה עַד שִׁיאֲמַר לָהּ אִם הוּא רָאָה אֵיזָה שֶׁהוּא מוֹם אָמַר לָהּ הָעֲבָדָה שֶׁלֹּא רָאִיתִי אִישָׁה יָפָה כְּמוֹתְךָ אֵלֹא מִצְוָה אַחַת צִוָּה אֲלַקִּינוּ וְצִיצִית שְׁמָה וְכוּ', אָמְרָה לוֹ אֵינִי מְנַחֲתְךָ עַד שֶׁתֹּאמַר לִי מַה שְׁמָךְ מַה שֵׁם עֵירְךָ? וּמַה שֵׁם רִבֶּךָ? וְשֵׁם בֵּית מְדֻרְשֶׁךָ? שָׁבוּ אֲתָה לֹמַד תּוֹרָה, כְּתָב וְנָתַן לָהּ בְּיָדָהּ עֲמָדָה וְחֻלְקָה כָּל נִכְסֶיהָ שְׁלִישׁ לְמַלְכוּת, שְׁלִישׁ לְעֲנִיִּים, וְשְׁלִישׁ נְטִלָּה בְּיָדָהּ, חוּץ מֵאוֹתָם מִצְעוֹת, וּבֹאֵה לְבֵית מְדֻרְשׁוֹ שֶׁל רַבִּי חִיָּא אָמְרָה לוֹ רַבִּי צִוּוּ עָלַי וְיַעֲשׂוּ לִי גִיּוֹרָתָה.

וְעַל פִּי דְּבָרֵי הַגְּמָרָא הַזֶּה יוֹבֵן מִדְּוַע תִּמְרַ בְּקִשָּׁה מִיְהוּדָה אֶת הַתְּפִלָּים שֶׁהֵם צִיצִית, פְּחָדָה שְׁמָה יִטְפְּחוּ הֵם עַל פְּנָיו וְיִרְחִיקוּ אוֹתוֹ מִמְּנָה וְלֹא תִזְכָּה לְלִדַּת יְלָדִים מִיְהוּדָה אִשֶׁר מִמְּנָה יִמְצֵא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ.

רואים אָנוּ כּוֹחָהּ שֶׁל מִצְוֹת צִיצִית, שֶׁהִיא מְצִילָה מְכַל רַע וְעַד כְּמָה שֶׁנִּשְׁמַר הָאָדָם וּמִקְפִיד עַל הַצִּיצִית כּוֹחָהּ מְגַן עָלָיו,

יג אב

מִתְקַרְבִּים וּבָאִים אָנוּ לִימֵי הַרְחֵמִים וְהַסְּלִיחוֹת וּמִי שֶׁעִינֵינוּ בְּרֵאשׁוֹ הוּא מִתְחִיל לְאַסֵּף פְּרָקְלִיטִים וְזִכּוּיוֹת לְקִרְאֵת יוֹם הַדִּין. וְהִנֵּה אִף שֶׁתִּמְיֵד כָּל מִצְוָה לִידֶךָ אֵל תְּחַמִּיצְנָה הַשְּׁתַּדֵּל בְּדַבָּר זֶה בְּתַקּוּפָה זוֹ יוֹתֵר מִכָּל הַשָּׁנָה כֻּלָּה.

וְנוֹסִיף עַל כֶּךָ אֶת צוֹק הַעֲתִים אִשֶׁר בּוֹ אָנוּ נִמְצָאִים אִשֶׁר הַטְּרָדוֹת וְדֹאגוֹת הַנֶּפֶשׁ גּוֹבְרוֹת מִיּוֹם לְיוֹם. בְּכָל יוֹם צִרְתָּ מְרָבָה מִשֵּׁל חֲבָרוֹ. וְלָכֵן יִשְׁנֵן מִצְוֹת אִשֶׁר כּוֹחֵם אוֹ סְגֻלָּתָם מִיְחֻדָּת לְעַמֵּד בְּזִמְנִים וּבְשַׁעוֹת קָשׁוֹת. וְלָכֵן יִקְפִיד בְּהֵם בְּיוֹתֵר הָאָדָם בְּזִמְנִים אֵלֹו וְלֹא רַק עַל עֲצָמוֹ אֵלֹא יִשְׁתַּדֵּל לְחַזֵּק וּלְקַרֵּב אַחֵרִים לְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוֹת הַחֲשׁוּבוֹת הַלָּלוּ

יִשְׁנָה מִצְוָה אִשֶׁר סְגֻלָּתָהּ גְּדוּלוֹת וְנִצְרוֹת וְהִיא: מִצְוֹת טְלוֹת קָטָן! אִשֶׁר כֶּף הַחַיִּים בְּסִימָן כֹּד כְּתָב בְּשֵׁם תְּקוּנֵי הַזֶּהֱרָה תְּקוּן ח' , צִיצִית הִיא סְגֻלָּה לְהִיּוֹת מַחֲסֵה מִכָּל מְזִיקִים וּמְלֹאכֵי חֲבָלָה.

כֶּךָ מוֹבָא בְּשֵׁם הַזֶּהֱרָה הַקְּדוֹשׁ וְכָל מִי שֶׁמִּקְפִיד בְּטְלוֹת קָטָן נִצַּל מִעֵיִן רַעָה.

וּמוֹבָא מִשֵּׁם הַקְּדוּמוֹנִים שֶׁכָּל הַמַּעֲבִיר צִיצִית עַל עֵינוֹ שֶׁקּוֹרָא פְּרֻשֵׁת צִיצִית יִהְיֶה מְבֻטָּח שֶׁלֹּא יִבּוֹא לִידֵי עוֹרוֹן בְּעֵינָיו וְהַמְּגַן אֲבָרָהּ בְּסִימָן כֹּא: בְּשֵׁם הָאֵרִי הַקְּדוֹשׁ וַיֵּשׁ לִישׁוֹן בְּטְלוֹת קָטָן וְיִוְעִיל מְאוֹד לְבִטֵּל כּוֹחוֹת הַחִיצוֹנִים וְאִמְרוּ חֲזַל הַזֶּהֱרָה בְּמִצְוֹת צִיצִית זֹכָה וְרוּאָה אֶת פְּנֵי הַשְּׁכִינָה. וּמוֹבָא שְׂאֵלוֹ אִשֶׁר יִקְפִידוּ בְּמִצְוֹת צִיצִית יִשְׂאָרוּ לְקֶץ הַיָּמִים.

וְיִוְדַע אִשֶׁר מוֹבָא בְּזִכְרֵיהָ ח' יִחְזִיקוּ עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים מְכַל לְשָׁנוֹת הַגּוֹיִם וְהַחֲזִיקוּ בְּכַנְף אִישׁ יְהוּדִי וְאִמְרוּ חֲזַל עַל זֶה בְּמַסְכַּת שֶׁבֶת כָּל הַזֶּהֱרָה בְּמִצְוֹת צִיצִית זֹכָה וּמְשַׁלְשִׁים לוֹ שְׁנֵי אֲלָפִים וְשִׁמוֹנָה מֵאוֹת עֲבָדִים.

וּכְחֻזְרִים עַל כָּל דְּבָרִים מְסֻגְלִים אֵלֹו כְּמָה שֶׁמְחָה יִהְיֶה בְּלָבְנוּ שְׁזִכְנוּ לְזִכּוֹת גְּדוּלָה אִשֶׁר נָתַן לָנוּ הַקְּדוֹשׁ אֶת הַמִּצְוֹת הַטְלוֹת קָטָן, וּבְנִפְשֵׁנוּ נִזְכֵּר אִשֶׁר מִיּוֹם אִשֶׁר קָהַלֵת קָדֵשׁ שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל נוֹסְדָה בְּכָל פַּעַם אִשֶׁר הָיָה עַת צָרָה בִּישׁוּבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשׁוֹת בְּעֵינֵי פְּרֻנְסַת הַיְשִׁיבָה וְדַחַק לְשִׁלְמֵם הַתְּשׁוּלוּמִים הֵיינוּ מְבַקְשִׁים מַעוֹשֵׁי הַמְּלֹאכָה לְכוּ וְתַחֲזְקוּ יְהוּדִים בְּמִצְוֹת צִיצִית וּבְכָל פַּעַם שִׁיְהוּדִים לְקַחוּ עֲלֵיהֶם מִצְוָה קְדוּשָׁה זוֹ בְּדֶרֶךְ נִסִּים מַעַל הַטְּבַע ה' בְּ"מֶרְחַק תְּבִיא

וידוע ששואול המלך רדף בכל כוחו את דוד המלך וניסה להרוגו בכל מקום באחד הימים נכנס שואול למערה לעשות את צרכיו. דוד המלך היה בתוך המערה, ובא בהצנע וחתך את טליתו את הציצית של שואול המלך, ומובא בילקוט שאמר ה' לדוד מה הבדל בן קוטע ציצית וקוטע ראש? חשבנו להקשות בודאי יש הבדל גדול בין

קוטע ציצית לקוטע ראש אם כך מה הקשר בין הדברים? אלא יובן שדש כל המצוות נמצא במצוות ציצית ואם קוטעים אותה כקוטעים ראש של אדם שמאותו הרגע אין חיים לאדם לכן נשמור יוצר האדם בכל כוחו במצוה זו ויזכה את בני משפחתו וחבריו ובזכות זה נזכה בכל הנאמר ועוד לדברים רבים שלמים ונזכה לגאולה שלמה

אגרת ר'

להעביר רע הגזרה

ד באב

לכל אהובינו וחביבינו, אנא ה' תשמרם וכצנה רצון תעטרם. צריך לדע, ידיעה גדולה: כאשר חס ושלום רע יורד לעולם, חיב הרע הזה להתפס בדבר מסוים. ולכן התפלה והבקשה מהקב"ה, שהרע לא ירד לעולם וזה אשר אומרים בימים הנוראים: "לעולם ה' דברך נצב בשמים". כי אם הרע יורד, יכול גם צדיק וטוב, להתפס ברע הזה.

ועל פי זה יובן, מה שנאמר בפרשת עקב: "והסיר ה' ממך כל חלי וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ישימם בך ונתנם בכל שנאך".

ועלתה בדעתנו קשיה: מהו ונתנם בכל שנאך? וכי לא די לנו בזה, שלא ישים את המחלות על ישראל? די לנו שנהיה בריאים ושלמים, מדוע ההבטחה היא שהמחלות והרע ילכו לשונאים, וכי נקמה אנו צריכים? א-ל נקמות ה', אנו לא נבקש שום נקמה, ה' יעשה את אשר חפץ אלא, נבאר ונאמר יסוד גדול: כשמדת הדין והפורענות שולטת בעולם אין היא שוקטת עד שבא הדין לידי מצוי וכל זמן שלא נתמצתה, הרי הוא עומד ומקטרג ותובע את התגשמותו בעולם. ולכן, הקב"ה ברוב רחמי הגדולים, מחליף את מדת הדין מישוראל ונותנה על אומות העולם ובוזה, הוא משקיט את מדת הדין וממלא את תביעתה.

וזה אשר נאמר "ותשובה ותפלה וצדקה מעבירים את רע הגזרה".

מהו מעבירים? לא כתוב מבטלים אלא מעבירים, מה הפרוש מעבירים? אלא כדברנו, מדת הדין חיבת לבוא לידי מצוי ותשובה ותפלה וצדקה, גורמים לה לעבר מהאיש הטוב אל הרע, מהיהודי אל הגוי, וזה אשר אמר רבי נחוניא בן הקנה: כל המקבל עליו על תורה מעבירים ממנו עול מלכות ועל דרך ארץ וכל הפורק ממנו על תורה, נותנין עליו עול מלכות ועל דרך ארץ.

וכך מצאנו אצל אברהם אבינו וישיא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחד נאחז בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו". וצריך להקשות: מה כל ההתאמצות של אברהם אבינו להקריב איל, הרי הקב"ה אמר לו אל תשלח ידך אל הנער ואל תעשה לו מאמה? אלא, היה חיב להקריב משהו תמורת יצחק, מדת הדין עמדה ודרשה חלופה ולכן האיל, הוא החלופה ואברהם לא נחה דעתו עד אשר הקריב את החלופה והרגיע את מדת הדין.

וכך מובא בילקוט: רבי אלעזר הלך לבית הכסא ומדת הדין היתה מתוחה עליו ונחש היה בבית הכסא להכישו

ובא רומאי גוי ודרש מרבי אלעזר להכנס לפניו, נתן לו רבי אלעזר. הנחש, אשר היה מכון להקיש את רבי אלעזר, הקיש את הרומאי והרומאי מת. כשראה רבי אלעזר את הדבר הזה עמד ואמר: ואתן אדם תחתיך.

לכן, ידע האדם שכל קללה וכל קטרוג וכל רע אשר יורד לעולם יכול להתפס אף בקרוביו ואף באוהביו, לכן פיו ולבו תמיד יבקש לרחמים ולחסדים ולא חס ושלום קטרונים ועונשים, משום שאין בטחון ברע.

ועוד צריך לידע האדם, שלפעמים נכתב שירד הרע ומדת הדין, חיבת להתפס באדם ועל ידי מצוות ומעשים טובים האדם ממתק מעונשים קשים, לדברים יותר קלים, כמו שאמר דוד המלך בתהלים "ארוממך ה' כי דליתני ולא שמחת איבי לי" אומר דוד: אני מודה לך, משבח אותך, מהלל ומקלס, כי דליתני עשית אותי דל, עני, משום שזה תמורה, "ולא שמחת איבי לי", ממות ומדברים יותר קשים. כשמדת הדין יורדת היא חיבת להתפס באדם. טוב יותר שתתפס בממון, או בדברים פחות חשובים מן החיים. ויובן חז"ל אומרים: סנדקאות מעשירה, פרוש: מי שיושב סנדק זוכה לעשירות.

והנה כשנתבונן, כמה פעמים ישבו אנשים סנדק ולא התעשרו? היכן ההבטחה שסנדקאות מעשירה? אלא, באמת סנדקאות מעשירה אך לפעמים נגזר על האדם מות או אסונות קשים לו ולבני ביתו והקב"ה, לוקח את העשר אשר כעת צריך להתעשר בזכות הסנדקאות ופודה את זה לחיי האדם.

וכך גם יובן ענין "עשר בכדי שתתעשר", הקב"ה נותן הבטחה, כל מי שיעשר את כספו יתעשר ופעם יחידה בתורה הקב"ה מבקש: "ובחננוני נא בזאת", והנה כמה אנשים עשירו ולא התעשרו והיכן הבטחת הקב"ה? אלא, ודאי כל מה שאמר הקב"ה, שריר בריר וקים, אך אסון חמור מזה היה צריך לבוא עליהם והקב"ה פודה את מדת הדין מאסון חמור וקשה לממון.

לכן, זהר האדם מכל קללה, מכל רע שלא ירד לעולם "לעולם ה' דברך נצב בשמים" מדת הדין תשאר בשמים ולא תרד, משום שכשיורדת חיבת להתפס במשהו.

לכן תמיד לבנו ופנו יהיה לצד הטוב לרחם על הכלל ולהתפלל על הכלל ובעז"ה הקב"ה יעביר הרעות לעוכרי ישראל, ימתק הדינים על כלל עם ישראל ונזכה כלנו, לגאולה ולישועה

לחן ולחסד ולרחמים ויתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את ה' הללויה.

אעירה שחר

ט"ו באב

לארץ הקדש.

מאותו יום כח ט"ו באב, כח של שמחה, כח של גדולה ולא היו ימים טובים לישראל כט"ו באב. ונדע, שביום זה, יש כוחות גדולים וחזקים, שערי שמים פתוחים, הקב"ה משפיע שפע ממרום ושמחה מגן עדן מקדם משפעת מכל העולמות.

והנה ביום של רוממות הנפש, צריכים לחזק מדה ויסוד גדול בחיינו והוא ההשקמה בבקר וידע האדם, שכאשר הוא מקפיד להשכים בכוחות נפש חזקים והוא מעורר את השחר. הוא זוכה שיום זה יהיה מברך ומצלח בכל הענינים, אך כאשר נגדר האדם אחרי היום הוא משכים, כי אין לו ברירה ונסחף ונגרר לתוך היום, היום הוא לא יום מברך ומצלח אצל אותו אדם.

ואמרו חז"ל: "קומו רגי בלילה" ראשי תבות "בקר"; כאשר, האדם קם בבקר מקדם והוא מעורר את השחר מעלתו כמו שלמד כל הלילה כלו. והגמרא במסכת שבת פ"ו אומרת: כל עליותיו של משה, בהשקמה היו. משה בהשקמה עלה ובהשקמה ירד, פרוש, כל העליות של האדם צריכות להיות בהשקמה מכח הבקר. והנעם אלימלך אומר: כי להשכים בבקר ללמד, לא רק ללמוד זה מועיל אלא גם לגבי יראת שמים. ואפשר לדקדק ולומר "בקר וידע ה' את אשר לו" שהכל תלוי בבקר איך האשמורות הבקר שלך, שם וידע ה' את אשר לו; נכר מהבקר מיהו עובד ה' באמת.

אך ידע האדם, שגם בלילה, כשהולך לישון, צריך לישון בקדושה ובטהרה כדברי הגמרא בברכות י"א: כל המשביע עצמו מדברי תורה ולו, אין מבשרים אותו בשורות רעות, שנאמר במשלי: "ושבע ילין בל יפקד רע".

וידוע המתבר בשלחן ערוך מתחיל את סדר היום ואומר: יתגבר כארי לעבודת הבורא והרמ"א הוסיף עליו הגהה: בשכבו על משכבו ידע לפני מי הוא שוכב ומיד שיעור משנתו יקום בזריזות לעבודת בוראו יתברך ויתעלה.

זו ההלכה הראשונה בשלחן ערוך. וקשה מה ההגהה של הרמ"א שמדבר על שנה? אלא הקימה בבקר, קשורה לשנה בלילה, אם השנה בלילה בצורה הגונה צנועה וקדושה, הקימה בבקר היא "קומי רגי בלילה" שזה ראשי תבות ב.ק.ר. אך אם האדם, ישן כאחד הפוחזים והריקים, אף הקימה בבקר מתחלה בצורה קשה ורעה.

נחזק עצמנו בדבר חשוב זה, אשר הוא מן השרשים והיסודות, להצלחת היום ונודאי כשנכנסים לימים קדושים אלו, נקפיד בקדוש הבקר בכל כוחנו ושיהיו כל מעשינו לשם שמים ונזכה לעשות רצון אבינו שבשמים. "עורה הנבל וכגור אעירה שחר" נהיה אנחנו מעוררים את השחר. וכן, שימשך חוט של חסד מהלילה ליום ורחמים רבים ישפיעו על ידי זה מכל העולמות.

המאיר לארץ ולדרים יזכנו לאורה של תורה לאורה של ישועה ולאורה של גאולה.

לאחיי ורעי, האהובים והחביבים:

משתדל אני לרשם בכל יום קבלות, אשר מקבל אני על עצמי ודברי חזק, אשר מרגיש אני בנפשי שצריך לחזקם ביחד.

כאשר אלפים רבים, מאחינו מאהובינו קוראים ולומדים ומתחזקים בדברים אלו, נהיה שבת אחים גם יחד וקרבה אל נפשי וגאולה. ובהתכנסות הנפש, אשר כלנו מהרהרים בדברים אלו וחושבים ומתבוננים. ויהיו דברי אלה, אשר התחננתי לפני ה', לתועלת ולחזוק קהלתנו הקדושה, בכל אתר ואתר ונזכה כלנו, לאור חדש על ציון תאיר ולא ידח ממנו נדח ונזכה ל"ותחנה עינינו לשובר לציון".

הנה נכנסים לט"ו באב, יום, אשר לא היו ימים טובים לישראל כט"ו באב.

והרבה פרושים פשוו חז"ל, מה המיוחדות של יום זה:

אחת מן הסבות היא, כאשר בני ישראל בכו באותו לילה קשה, ליל תשעה באב - ביום שחזרו המרגלים מלרגל את ארץ ישראל והביאו את דבת הארץ רעה ואמרו על ארץ הקדש, ארץ אוכלת יושביה היא. נגזר על אבותינו להשאיר עוד ארבעים שנה במדבר ושכל הדור ההוא ימות במדבר. ביום קשה זה, תשעה באב. נחרב בית ראשון ובית שני וכל הצרות הרעות אשר עברו ועוברים אנו עד היום. ועגש הדור ההוא, דור המדבר היה. שבכל שנה בתשעה באב, כל הגברים היו חופרים לעצמם קברים ובליל תשעה באב נכנסים ושוכבים בקבר ומחכים לבקר.

במשך ארבעים שנה, בכל תשעה באב, היו מתים אלפים ורבות בעם ישראל, להשלים את הקללה והעגש, אשר גזר הקב"ה שימותו כל דור המדבר במדבר. ומה שגשאר לבני משפחת הנפטר, למלא את קברו בחול, משום שכל הנפטרים כבר שכבו בקברם. בשנה האחרונה לפני כניסת עם ישראל לארץ ישראל, ליל תשעה באב כל שארית הפליטה, חפרו את קבריהם ושכבו בתוך האדמה מחכים לבקר לראות, מי חי ומי מת, כמדי שנה ושנה בארבעים השנים האחרונות. אך בבקר מנו וספרו והנה כלם חיים ולא נחסר אחד אשר החזיר את נשמתו לבורא עולם. חשבו עם ישראל, שטעות נפלה בחשובם ואין היום ליל תשעה באב, אלא למחרת.

למחרת, שוב, כלם שכבו בקבריהם וחשבו שזה הלילה תשעה באב ושוב, כלם חיים וקיימים. שוב, בלילה השלישי, חשבו שטעות בידם ואף בבקר ראו שכלם חיים, המשיכו כן, עד ליל ט"ו באב.

בכל לילה חפרו את קבריהם ומחכים אולי, היום יום פקידה. עד ליל ט"ו באב, אשר אז הבינו, שנודאי הלבנה בגדלתה ונודאי עבר תשעה באב ולא נפל טעות בחשובם. עמדו בשמחה גדולה והבינו שהגזרה הסתיימה וקרובים הם להכנס